

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: D. B. A.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Masná 8, Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2004, č. j. 24 Az 647/2003 - 39,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Faridu Alizeyovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1279,30 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce napadá kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2. 5. 2002, č. j. U – 57/AŘ – 2000, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 1999, č. j. U - 2748/VL - 36 - P08 - 99, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o přiznání postavení uprchlíka podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o uprchlících“); a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Správní orgán dospěl k závěru, že žalobce porušil svoji povinnost aktivně v průběhu řízení spolupracovat, zejména podávat úplné a pravdivé informace a vysvětlení k žádosti.

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze v zákonné lhůtě, o níž rozhodl ve smyslu platné právní úpravy příslušný Krajský soud v Ostravě, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra, jež napadl v celém rozsahu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce výslovně namítl porušení ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, 5 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V doplnění žaloby uvedl, že nepravdivé údaje uváděl proto, že byl veden obavou z nuceného návratu do Angoly, kde mu hrozí mučení a smrt. Při druhé žádosti o azyl již uvedl svoji skutečnou totožnost a dále, že jeho návrat do Angoly by znamenal jednoznačně zatčení a smrt. Dále uvedl, že je přesvědčen, že došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, a to Úmluvy o zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Rovněž uvedl, že dne 14. 7. 2001 uzavřel sňatek s českou státní občankou, se kterou žije ve společné domácnosti a plánují založit rodinu. Pokud jde o skutkové důvody žalobce, odkázal na spisový materiál žalovaného, zejména na svoji žádost o udělení azylu a protokol o pohovoru.

Žalobce vzhledem k uvedenému proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 3. 11. 2004, č. j. 24 Az 647/2003 – 39, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o přiznání postavení uprchlíka podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona o uprchlících.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 8. 2. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 25. 1. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 8. 2. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel opakovaně uvádí, stejně jako v žalobě, že správní orgán porušil příslušná ustanovení správního řádu, neboť nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, a tím došlo k porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení. Tvrdí, že správním orgánem a následně pak i krajským soudem vůbec nebylo bráno v úvahu, že v inkriminované době byl stěžovatel pod psychickým nátlakem, neuvědomoval si následky svého počínání, neboť kvůli obavám z návratu do své rodné země odmítal cokoliv sdělit. Podle mínění stěžovatele toto jeho jednání nelze považovat za neposkytnutí potřebných informací a z toho dovozuje, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 12 odst. 1 písm. b) zákona o uprchlících. Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatel dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vytýká soudu, že se řádným způsobem nevypořádal s důvody uváděnými v žádosti o přiznání postavení uprchlíka, když nezkoumal, zda Angola je státem, který splňuje podmínky definice bezpečné země původu. Rovněž se podle jeho mínění krajský soud nevypořádal s definicí pronásledování tak, jak je upravena v § 2 odst. 6 současné platné právní úpravy dané zákonem

o azylu. Stěžovatel proto rozhodnutí krajského soudu považuje za nepřezkoumatelné s tím, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ust. § 107 s. ř. s. tím, že právní následky rozhodnutí o neudělení azylu by pro jeho osobu mohly znamenat nenahraditelnou újmu spočívající v povinnosti vrátit se na území státu, kde byl nezákonně pronásledován.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu,

který správně po právní stránce posoudil. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení o přiznání postavení uprchlíka podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících. Podle tohoto ustanovení se řízení o přiznání postavení uprchlíka zastaví, jestliže žadatel neposkytuje potřebnou spolupráci k posouzení žádosti (když taková povinnost je mu uložena ustanovením § 7 odst. 2 písm. c) téhož zákona, podle kterého je žadatel povinen v průběhu řízení o žádosti spolupracovat, zejména podávat úplné a pravdivé informace a vysvětlení k žádosti). S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitkami stěžovatele, že krajským soudem nebylo zkoumáno, zda Angola je státem, který splňuje podmínky definice bezpečné země původu, a že se soud nevypořádal s definicí pronásledování tak, jak je upravena v § 2 odst. 6 současné platné právní úpravy dané zákonem o azylu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tyto nejsou důvodné, protože v daném případě bylo rozhodováno o zastavení řízení o přiznání postavení uprchlíka podle § 12 odst. 1 písm. b) zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, účinného ke dni 31. 12. 1999, tedy podle platné právní úpravy účinné v době rozhodování prvostupňového orgánu.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 3. 2005, č. j. 24 Az 647/2003 – 53, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ust. § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon ve výši 1000 Kč, spočívající v písemném podání soudu ve věci podané kasační stížnosti, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 1 x 75 Kč za jeden úkon podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47

odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 1279,30 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu